

Czwartek, 10 maja 2007 r.

27. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie, aby zachęcały do wymiany studentów, nauczycieli, pracowników akademickich i badaczy między UE a krajami arabskimi oraz ułatwiały te wymiany poprzez dostosowany i elastyczniejszy system wizowy;
28. zachęca państwa członkowskie do powołania na swoim terytorium ośrodków naukowych, których celem byłaby wymiana i konfrontacja kulturalna między krajami arabskimi a krajami europejskimi, i utworzenia w ten sposób obszarów interdyscyplinarnych poszukiwań oraz pomostów w kierunku wzajemnego poznania;
29. zwraca się do Komisji, aby zachęcała wszelkimi środkami do prowadzenia w świecie arabskim badań uniwersyteckich i naukowych oraz wspierała realizację ambitnej polityki wydawniczej, mającej na celu wydawanie, publikację i tłumaczenie dzieł naukowych i literackich po cenach przystępnych dla wszystkich rodzajów czytelników;
30. zwraca się do Komisji o wsparcie inicjatyw mających na celu zwalczanie korupcji w świecie arabskim, w szczególności wprowadzanie przejrzystych zasad powoływania urzędników państwowych;
31. uważa, że podobnie jak w niedawnym przypadku III Konferencji paryskiej w sprawie Libanu, pomoc finansowa Unii Europejskiej może okazać się najwłaściwszym i najistotniejszym środkiem pozwalającym zaznaczyć obecność Unii i jej państw członkowskich poprzez strategiczne i warunkowe wsparcie reform w świecie arabskim, przy jednoczesnym poszanowaniu obowiązujących porozumień i poszczególnych realiów politycznych każdego państwa czy regionu;
32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, Lidze Państw Arabskich, Radzie Współpracy Państw Zatoki Perskiej, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz krajów arabskich i Izraela.

P6_TA(2007)0180

Partnerstwo UE w Rogu Afryki

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie strategii UE na rzecz Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Rogu Afryki (2006/2291(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając strategię UE „UE i Afryka: w kierunku partnerstwa strategicznego” (europejska strategia na rzecz Afryki) przyjętą przez Radę Europejską w dniach 15-16 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie europejskiej polityki rozwoju: „Konsensus europejski” (konsensus europejski w sprawie rozwoju), podpisane w dniu 20 grudnia 2005 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 r.⁽²⁾ w Kotonu umowę o partnerstwie zawartą pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej, zmienioną umową zmieniającą umowę o partnerstwie podpisaną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r.⁽³⁾ (umowa z Kotonu), a w szczególności jej art. 8,
- uwzględniając przyjętą przez Radę Europejską w dniach 15-16 grudnia 2005 r. strategię UE w zakresie zwalczania niedozwolonego gromadzenia broni strzeleckiej i lekkiej (BSiL) i jej amunicji oraz handlu nią,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, str. 27.

Czwartek, 10 maja 2007 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia UE na rzecz Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Rogu Afryki” (COM(2006)0601),
 - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie Darfuru, a w szczególności rezolucję z dnia 15 lutego 2007 r.⁽¹⁾, 28 września 2006 r.⁽²⁾, 6 kwietnia 2006 r.⁽³⁾, 23 czerwca 2005 r.⁽⁴⁾ i 16 września 2004 r.⁽⁵⁾,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1706(2006) proponującą wysłanie do Darfuru sił pokojowych liczących 22 tys. żołnierzy,
 - uwzględniając porozumienie pokojowe z Darfuru podpisane w Abudży (Nigeria) 5 maja 2006 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325(2000) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, której przedmiotem jest wpływ wojen na kobiety oraz protokół z Maputo z dnia 26 października 2005 r. w sprawie praw kobiet w Afryce,
 - uwzględniając wiążącą i stosowaną bez wyjątku konwencję ONZ o prawach dziecka,
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dni 12-13 lutego 2007 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie Somalii z dnia 6 lipca 2006 r.⁽⁶⁾,
 - uwzględniając konkluzje Prezydencji z Rady Europejskiej w dniach 14-15 grudnia 2006 r.,
 - uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych dotyczące Sudanu/Darfuru z dnia 5 marca 2007 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie skuteczności pomocy oraz korupcji w krajach rozwijających się⁽⁷⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0146/2007),
- A. mając na uwadze, że na drugim szczycie UE-Afryka, planowanym na 2007 r. w Lizbonie, szefowie państw i rządów mają zatwierdzić wspólną strategię UE –Afryka, która byłaby zobowiązaniem UE do zmiany strategii UE dla Afryki we wspólną strategię UE i Afryki, mając na uwadze, że na razie nie skonsultowano się w tej sprawie z Parlamentem,
- B. mając na uwadze, że ww. komunikat Komisji w sprawie Strategii UE na rzecz Afryki opiera się na koncepcji komplementarności pomiędzy bezpieczeństwem a sprawami związanymi z rozwojem, zakładając, że bez trwałego pokoju nie ma rozwoju, a bez rozwoju nie ma trwałego pokoju, i zawiera również wskazówki dla opracowania dokumentów strategii krajowej i regionalnej,
- C. mając na uwadze, że europejska strategia na rzecz Afryki ma na celu utworzenie kompleksowych, długoterminowych ram prawnych regulujących stosunki UE z kontynentem afrykańskim, przede wszystkim z myślą o osiągnięciu milenijnych celów rozwoju, wspieraniu zrównoważonego rozwoju, bezpieczeństwa i dobrych rządów w Afryce,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0052.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0387.

⁽³⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, str. 320.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 133 E z 8.6.2006, str. 96.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 140 E z 9.6.2005, str. 153.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0322.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, str. 316.

Czwartek, 10 maja 2007 r.

- D. mając na uwadze, że art. 8 umowy z Kotonu przewiduje ramy dla prowadzenia dialogu politycznego w sprawach o specjalnym wzajemnym znaczeniu politycznym dla stron lub o charakterze ogólnym oraz wyznacza szerokie ramy polityczne dla promowania pokoju i zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania, które powinny odgrywać przewodnią rolę w tym dialogu,
- E. mając na uwadze, że art. 11 umowy z Kotonu zatytułowany „Polityka budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz rozwiązywania ich” stanowi, że strony przyjmą kompleksową, zintegrowaną politykę budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz rozwiązywania ich, ze szczególnym naciskiem na budowanie potencjału regionalnego, subregionalnego i krajowego,

Aspekty bezpieczeństwa

- F. mając na uwadze, że Róg Afryki jest jednym z najbardziej podatnych na konflikty i zarazem jednym z najbiedniejszych regionów na świecie, w którym systemowy brak bezpieczeństwa powoduje, że konflikty i kryzysy polityczne napędzają się wzajemnie, który charakteryzuje się trudnymi stosunkami między państwami między poszczególnymi krajami, brakiem stabilności, sporami, nieukształtowanymi i niebezpiecznymi granicami, w którym państwa dostarczają schronienia, straży tylnej, wojskowego wsparcia i dyplomatycznego uznania dla grup prowadzących wojny w sąsiednich państwach,
- G. mając na uwadze, że podstawowymi przyczynami konfliktów są najczęściej: łamanie praw człowieka, brak demokracji i rządów prawa, złe rządy i korupcja, napięcia etniczne, nieefektywna administracja, przestępczość zorganizowana oraz handel narkotykami i bronią, niekontrolowane i nielegalne rozprzestrzenianie BSiL, ubóstwo, bezrobocie, społeczna, gospodarcza i polityczna niesprawiedliwość i brak równości, szybki wzrost demograficzny oraz słabe lub złe zarządzanie zasobami naturalnymi i/lub ich wykorzystywanie,
- H. mając na uwadze, że przez udział państw sąsiadujących i innych konflikty w Rogu Afryki nabrały wymiaru regionalnego oraz wzrastająco szerszego wymiaru międzynarodowego,

Ramy regionalne i aktorzy zewnętrzni

- I. mając na uwadze, że Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju (IGAD) jest centralnym elementem struktury politycznej i bezpieczeństwa, ma zasadnicze znaczenie dla zapobiegania konfliktom w Rogu Afryki i jest jedyną organizacją subregionalną, której członkiem jest Somalia,
- J. mając na uwadze, że Unia Afrykańska rozwija swój potencjał w zakresie mediacji w przypadku konfliktów oraz utrzymywania pokoju, mając również na uwadze, że Afrykański Fundusz na rzecz Pokoju jest jednym z najbardziej widocznych aspektów współpracy UE z Unią Afrykańską,

Aspekty rozwoju

- K. mając na uwadze, że chroniczny brak stabilności w regionie podważa jego rozwój polityczny, społeczny i gospodarczy i jest jedną z największych przeszkód dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju,
- L. mając na uwadze, że kraje Rogu Afryki należą do różnych regionalnych organizacji i inicjatyw gospodarczych, takich jak Wspólnota Wschodnioafrykańska (EAC)⁽¹⁾, Wspólny Rynek Afryki Wschodniej i Południowej (COMESA)⁽²⁾ oraz inicjatywa dotycząca dorzecza Nilu⁽³⁾,
- M. mając na uwadze, że problemy regionu są dodatkowo zaostrzane przez wpływ, jaki mają na region wzrost populacji, zmiany klimatyczne i związane z nimi zagrożenia dla zasobów naturalnych, w szczególności ropy, oraz przez napięcia podsypane rywalizacją o zasoby wodne Nilu, wysoki procent wędrownych pasterzy, których łączą głównie więzy etniczno-językowe, a nie granice polityczne, którzy są jedną z najbardziej marginalizowanych grup w regionie,

⁽¹⁾ Członkami EAC są: Uganda, Kenia i Tanzania.

⁽²⁾ Członkami COMESA są: wszystkie kraje Rogu Afryki z wyjątkiem Somalii.

⁽³⁾ Członkami inicjatywy dotyczącej dorzecza Nilu są: Burundi, Demokratyczna Republika Kongo, Egipt, Erytrea, Etiopia, Kenia, Rwanda, Sudan, Tanzania i Uganda.

Czwartek, 10 maja 2007 r.

- N. mając na uwadze, że choroby związane z ubóstwem, zwłaszcza AIDS/HIV, gruźlica i malaria, są główną przyczyną a zarazem skutkiem poważnej biedy w tym regionie,
- O. mając na uwadze, że w większości krajów w tym regionie do szkół podstawowych uczęszcza niecałe 50 % dzieci,
- P. mając na uwadze, że kobiety i dzieci są najbardziej narażoną grupą w czasie konfliktów, wyjątkowo narażoną na każdy rodzaj łamania podstawowych praw człowieka, łącznie z przemocą, gwałtami na tle etnicznym, torturami i okaleczaniem organów płciowych oraz mając na uwadze, że w związku z tym w większym stopniu zapadają na choroby niż mężczyźni, oraz odmawia im się dostępu do edukacji i zasobów naturalnych;
1. wyraża ubolewanie, że na żadnym etapie układania strategii UE-Afryka nie skonsultowano się należyście z Parlamentem Europejskim, z parlamentami państw afrykańskich, ze Wspólnym Zgromadzeniem Parlamentarnym AKP-UE, ani ze społeczeństwem obywatelskim, co budzi wątpliwości co do legitymacji demokratycznej wspólnego przedsięwzięcia;
2. przypomina, że zrównoważone podejście do ustanowienia trwałego pokoju w Rogu Afryki wymaga połączenia wszystkich istniejących instrumentów UE i ram prawnych dla Afryki; wzywa do pełnego wdrożenia art. 8-11 umowy z Kotonu;

Aspekty bezpieczeństwa

3. podkreśla, że w kwestii zapobiegania konfliktom w Rogu Afryki należy zastosować kompleksowe, uwzględniające specyfikę konfliktu, regionalne podejście, które pozwoli na podjęcie kompleksowych działań w odpowiedzi na regionalną dynamikę i strukturę konfliktów;
4. uważa, że działania UE w zakresie Rogu Afryki muszą obejmować nie tylko sprawy bezpieczeństwa, ale też strukturalne przyczyny konfliktu związane ze społecznym, politycznym i gospodarczym wyłączeniem, jak również kwestie umacniania bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
5. podkreśla, że przy rozwiązywaniu problemów związanych z brakiem bezpieczeństwa oraz w działaniach wynikających z polityki antyterrorystycznej UE nie może zaniedbywać praw człowieka, ani prawa humanitarne; wzywa państwa członkowskie do ujawnienia i potępienia wszelkich przypadków „międzynarodowego wydawania” osób w regionach podejrzewanych o działalność terrorystyczną;
6. wzywa Radę i Komisję do podjęcia zdecydowanych działań w celu przeciwdziałania bezkarności w regionie, zwalczania handlu bronią, zapobiegania naruszaniu praw człowieka, łamaniu zawieszenia broni i atakom na ludność cywilną, siły pokojowe i pracowników humanitarnych, oraz w celu poparcia udziału Międzynarodowego Trybunału Karnego;
7. podkreśla, że trwałe pokój w Rogu Afryki będzie zależał również od zobowiązania UE w zakresie demokracji i praw człowieka w regionie; wzywa UE do publicznego potępienia reżimów represyjnych w tym regionie; wyraża głębokie zaniepokojenie występującymi od czasu sfałszowanych wyborów w roku 2005 w Etiopii — kraju, w którym ma siedzibę Unia Afrykańska — gwałtownymi reakcjami o charakterze represyjnym wobec liderów opozycji, dziennikarzy, działaczy praw człowieka oraz zwykłych ludzi;

Podejście regionalne na rzecz budowania pokoju

8. wzywa do umocnienia obecności UE w regionie poprzez wyznaczenie przedstawiciela UE ds. Rogu Afryki — osoby, której zostanie powierzona koordynacja inicjatyw UE na rzecz tego regionu oraz która będzie pełniła rolę interlokutora wszystkich krajów Rogu Afryki oraz przedstawiała Parlamentowi regularne sprawozdania;
9. zachęca Komisję i Radę do poczynienia dalszych postępów w zakresie powołania delegacji UE przy Unii Afrykańskiej z siedzibą w Etiopii w uzupełnieniu do delegacji Komisji Europejskiej w Etiopii;

Czwartek, 10 maja 2007 r.

10. wzywa Komisję i Radę do rozpoczęcia procesu konsultacji z innymi zainteresowanymi stronami zaangażowanymi w regionie, a mianowicie z ONZ, Unią Afrykańską, IGAD, Ligą Państw Arabskich, USA i Chinami, w sprawie inicjatywy zorganizowania powszechnej konferencji dotyczącej bezpieczeństwa pokoju i rozwoju, mającej na celu zajęcie się sprawami bezpieczeństwa we wszystkich krajach Rogu Afryki jednocześnie; zwraca uwagę, że taka inicjatywa powinna służyć za punkt wyjściowy dla budowania środków zaufania dla populacji i w krajach regionu;
11. jest przekonany, że w wysiłkach na rzecz rozwiązania kryzysu w Rogu Afryki UE powinna po pierwsze i przede wszystkim poszukiwać rozwiązań afrykańskich poprzez zaangażowanie istniejących na miejscu organizacji, takich jak Unia Afrykańska i IGAD; podkreśla jednak potrzebę umocnienia wspomnianych organizacji poprzez budowanie ich potencjału i tworzenie instytucji, w szczególności poprzez wykorzystanie Afrykańskiego Funduszu na rzecz Pokoju dla potrzeb zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania;
12. przypomina, że zwiększenie zdolności Afryki do zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi oraz rozwiązywania ich wymaga konkretnych środków dla wdrożenia planu pokoju i bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej, poprzez dostarczenie afrykańskim siłom szybkiego reagowania oraz departamentowi ds. pokoju i bezpieczeństwa komisji Unii Afrykańskiej wsparcia technicznego, wiedzy specjalistycznej oraz wsparcia dla rozwoju instytucji;
13. przypomina istotne znaczenie inicjatyw regionalnych, takich jak afrykański mechanizm wzajemnej weryfikacji (African Peer Review Mechanism) dla zmniejszenia korupcji oraz promowania dobrych rządów; kładzie nacisk na potrzebę wdrożenia tych inicjatyw przez kraje afrykańskie oraz udzielenia w tym celu przez Komisję i państwa członkowskie finansowego i technicznego wsparcia;
14. wzywa państwa członkowskie do propagowania wiążącego prawnie międzynarodowego instrumentu w sprawie śledzenia historii i oznakowania BSiL oraz amunicji, a także do wspierania regionalnych inicjatyw zmierzających do zwalczania nielegalnego handlu tą bronią oraz jej amunicją w krajach rozwijających się;
15. z zadowoleniem wita inicjatywę UNICEF-u dotyczącą zorganizowania w Paryżu międzynarodowej konferencji (w dniach 5-6 lutego 2007 r.) w sprawie dzieci-żołnierzy i podkreśla potrzebę położenia kresu nielegalnemu i niedopuszczalnemu wykorzystywaniu dzieci w konfliktach zbrojnych;
16. podkreśla konieczność wyeliminowania nielegalnego handlu BSiL oraz zapewnienia lepszej kontroli handlu tą bronią; pochwała przyjęcie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 6 grudnia 2006 r. rezolucji w sprawie ustanowienia traktatu w sprawie handlu bronią oraz powszechnych międzynarodowych standardów dla importu, eksportu oraz transferu broni konwencjonalnej;
17. wzywa Komisję i Radę do wzmocnienia inicjatywy rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji oraz inicjatywy reformy sektora bezpieczeństwa i rozszerzenia ich na inne kraje/regiony;
18. podkreśla potrzebę zwiększania roli krajowych i międzynarodowych organizacji pozarządowych, organizacji wspólnotowych, ruchów obywatelskich oraz innych podmiotów pozapaństwowych w budowie pokoju i zapobieganiu konfliktom;

Aspekty rozwoju/Kierunki integracji regionalnej

19. podkreśla, że cel ograniczenia ubóstwa poprzez osiągnięcie milenijnych celów rozwoju oraz wdrożenie deklaracji milenijnej musi uzyskać priorytetowe znaczenie i znaleźć jasne odzwierciedlenie we wszystkich odnośnych aspektach polityki UE na rzecz omawianego regionu; uważa jednak, że milenijnych celów rozwoju nie należy postrzegać w kategorii problemów technicznych, które są łatwe do rozwiązania poprzez przyznanie większej pomocy finansowej, bez zidentyfikowania pierwotnych przyczyn ubóstwa i zaradzenia im;
20. jest przekonany, że państwa Rogu Afryki, oprócz problemów związanych ze wspólnym bezpieczeństwem, dzielą program rozwoju, który wymaga podjęcia wspólnych wysiłków oraz mobilizacji przywódców politycznych i społeczeństw w tych krajach; podkreśla, że wspomniane problemy można w pełni rozwiązać jedynie poprzez uwzględniające specyfikę konfliktu, wspólne działania mające na celu znalezienie wspólnych rozwiązań;

Czwartek, 10 maja 2007 r.

21. podkreśla, że skoncentrowanie inicjatyw i współpracy regionalnej na jasno określonych wspólnych kwestiach, takich jak przepływ uchodźców, kontrola granic, bezpieczeństwo żywności, zasoby naturalne, energia, środowisko, edukacja, infrastruktura, kontrola handlu bronią i równość płci posłużyłoby za solidną podstawę dla konstruktywnego dialogu politycznego pomiędzy krajami Rogu Afryki;
22. wzywa Komisję do zwrócenia należytej uwagi na potrzeby regionu, nie tylko przy układaniu krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych dla krajów AKP, lecz również dokumentów strategii tematycznej i rocznych programów działania w ramach instrumentu współpracy na rzecz rozwoju⁽¹⁾;
23. wzywa Komisję do wspierania lepszej koordynacji pomiędzy jej służbami a państwami członkowskimi, w celu zharmonizowania interwencji w obszarach takich jak partnerstwa UE i Afryki na rzecz rozwoju infrastruktury oraz inicjatywa UE dotycząca systemu rządów oraz do zapewnienia koordynacji we wspomnianych obszarach z ONZ, USA, Chinami i innymi międzynarodowymi podmiotami;
24. wyraża zaniepokojenie przewidywaniami specjalistów, według których Afryka, chociaż emituje najmniej gazów cieplarnianych, to z powodu niskiego stopnia rozwoju i ubóstwa najbardziej odczuje skutki światowego ocieplenia; podkreśla konieczność wspierania regionu przez społeczność międzynarodową, co może ułatwić mu przystosowanie się do poważnych konsekwencji zmian klimatycznych;
25. przypomina, że zrównoważone zarządzanie zasobami naturalnymi, łącznie z wykorzystaniem wody oraz dostępem i wykorzystaniem źródeł energii musi stanowić integralną część planów rozwojowych i strategii na rzecz zwalczania ubóstwa i zapobiegania konfliktom w regionie Rogu Afryki;
26. uważa, że wsparcie ze strony UE, poprzez programy tematyczne na rzecz środowiska i zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi jest potrzebne dla zrównoważonego zarządzania gruntami oraz w przypadku programu pustynnienia, jak również dla Funduszu Wodnego UE dla krajów AKP, celem zwiększenia środowiskowej ochrony źródeł wody;
27. zwraca się do Rady i Komisji o przystąpienie do dialogu z Chinami, uwzględniając fakt, że zintensyfikowały one swoje polityczne i gospodarcze zaangażowanie w Afryce, inwestując olbrzymie sumy w projekty infrastrukturalne i na rzecz rozwoju w krajach takich jak Sudan;
28. wzywa Radę i Komisję do zachęcania EAC, COMESA oraz inicjatywy dotyczącej dorzecza Nilu do wymiany informacji na temat ich roli i działalności, między sobą, z krajami Rogu Afryki oraz z kluczowymi podmiotami w regionie; podkreśla pozytywne doświadczenia EAC, COMESA oraz inicjatywy dotyczącej dorzecza Nilu w obszarach takich jak kontrola granic, zwalczanie handlu BLiS oraz rozprzestrzeniania tej broni, unia celna EAC, promowanie handlu i inwestycji (COMESA) oraz współpraca w zakresie zrównoważonego wykorzystania wody pochodzącej z dorzecza Nilu;
29. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez UE zamiar współpracy z różnymi partnerami mającej na celu rozwiązanie problemu migracji, uchodźców i wewnętrznych przesiedleńców oraz propozycję udzielenia dodatkowego wsparcia dla społeczności przyjmujących, państw oraz organizacji działających na rzecz zapobiegania migracji południe-południe i kryzysowym sytuacjom związanym z uchodźcami;
30. uważa, że zaangażowanie lokalnych społeczności w działalność gospodarczą, zarówno na terenach wiejskich, jak i miejskich, ma kluczowe znaczenie dla wspierania ich pozycji społeczno-ekonomicznej w społeczeństwie po zakończeniu konfliktu;
31. podkreśla, że walka z HIV/AIDS, gruźlicą i malarią, jak również z chorobami zanieczyszczeniami oraz okaleczaniem narządów płciowych kobiet musi być jedną z kluczowych strategii zwalczania ubóstwa i promowania wzrostu gospodarczego w krajach Rogu Afryki; podkreśla, że działania UE muszą być nastawione na pokrzywdzone i zagrożone grupy społeczne;

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 41).

Czwartek, 10 maja 2007 r.

Szczebel krajowy

Sudan

32. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia pełnej odpowiedzialności oraz do dołożenia wszelkich konstruktywnych starań mających na celu ochronę ludności w Darfurze przed katastrofą humanitarną wynikającą z nieprzerwanego łamania zawieszenia broni przez wszystkie strony, a w szczególności z przemocy stosowanej w stosunku do ludności cywilnej oraz kierowania ataków na cywilną pomoc humanitarną;

33. wyraża poważne zaniepokojenie rozwojem sytuacji w Darfurze i wzywa rząd sudański do powstrzymania bojówek džandżalidów (Janjaweed) od popełniania aktów przemocy; nalega na władze sudańskie, aby ułatwiły bez dalszej zwłoki rozmieszczenie w regionie wspólnych sił międzynarodowych Unii Afrykańskiej i ONZ oraz wzywa do ustalenia daty rozpoczęcia ich rozmieszczania;

34. wyraża ubolewanie, że zgodnie ze źródłami ONZ w przeciągu ostatnich sześciu miesięcy trzydzieści organizacji pozarządowych i ONZ-owskich było bezpośrednio zaatakowanych przez zbrojne ugrupowania, a śmierć poniosło dwunastu pracowników humanitarnych;

35. wzywa wszystkie strony konfliktu do zdania sobie sprawy z obowiązku przestrzegania prawa humanitarnego oraz zapewnienia pełnego, bezpiecznego i nieograniczonego dostępu pracowników humanitarnych do wszystkich osób potrzebujących pomocy w Darfurze oraz do zagwarantowania pomocy humanitarnej, w szczególności dla przesiedleńców wewnętrznych;

36. wzywa do wdrożenia systemu sankcji Rady Bezpieczeństwa ONZ za pomocą ukierunkowanych sankcji gospodarczych, w tym zakazu podróży, zamrożenia aktywów oraz zagrożenia nałożeniem embarga na ropę; wzywa do udostępnienia sprzętu potrzebnego do wzmocnienia strefy zakazu lotów nad Darfurem ustanowionej rezolucją 1591 (2005) Rady Bezpieczeństwa ONZ;

37. podkreśla konieczność i wzywa do szybkiego wdrożenia decyzji rządu sudańskiego i ONZ dotyczącej rozmieszczenia wspólnych sił Unii Afrykańskiej i ONZ w celu zwiększenia bezpieczeństwa oraz polepszenia ochrony ludności cywilnej;

38. wzywa wspólnotę międzynarodową, a w szczególności Narody Zjednoczone, UE i jej państwa członkowskie, Stany Zjednoczone, Chiny, Indie, Ligę Państw Arabskich i Unię Afrykańską do rozpoczęcia rozmów pokojowych mających na celu poprawę treści porozumienia pokojowego z Darfuru, tak by było ono do przyjęcia przez wszystkie strony, i spowodowanie tym samym większego identyfikowania się stron z tym porozumieniem;

39. podkreśla, że nierozwiązanie konfliktu w Darfurze miałyby poważne konsekwencje nie tylko dla regionu Afryki Wschodniej, lecz również dla innych, stosunkowo stabilnych części Afryki, mianowicie dla Afryki Środkowej i Regionu Wielkich Jezior;

40. wzywa wspólnotę międzynarodową do rozpatrywania konfliktu w Darfurze w połączeniu z innymi konfliktami w Sudanie, a w szczególności do uznania kruchości pokoju w Południowym Sudanie wynikającej z wolnych postępów we wdrażaniu kompleksowego porozumienia pokojowego oraz wysokiego ryzyka destabilizacji wynikającego z napięć na linii Północ-Południe, konfliktów między plemionami oraz powszechnego dostępu do broni w społeczeństwie;

Somalia

41. potępia zagraniczne interwencje w Somalii i zwraca się do rządu etiopskiego o wycofanie sił zbrojnych z tego kraju; popiera wysłanie przez Unię Afrykańską sił pokojowych w ramach politycznego kompleksowego porozumienia między stronami konfliktu, przewidującego powstanie rządu jedności narodowej, do którego mogłaby wejść część Unii Trybunałów Islamskich otwarta na proces pokojowy i pojednanie, jak również szefowie klanów nieobecni w aktualnym rządzie;

42. uważa, że pokojowe operacje wojskowe Unii Afrykańskiej w Somalii, AMISOM, powinny zostać wpisane w popierany przez ludność szerszy proces polityczny, mający wyraźny mandat, odpowiedni potencjał, jasne cele i strategię wyjścia;

Czwartek, 10 maja 2007 r.

43. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie UE dla AMISOM, lecz podkreśla, że wkład UE musi być uzależniony od rozpoczęcia przez władze somalijskie otwartego dialogu politycznego i pojednania poprzez jak najszybsze zmierzenie się z wyzwaniami związanymi z pojednaniem, tworzeniem instytucji oraz zapewnieniem pokoju narodowi somalijskiemu;

44. podkreśla centralną rolę otwartego dialogu politycznego prowadzącego do pojednania i odbudowy kraju; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie somalijskiego Tymczasowego Rządu Federalnego (TFG) do zwołania konferencji na rzecz szerokiego pojednania (National Reconciliation Congress) klanów, społeczności wyznaniowych, społeczeństwa obywatelskiego, środowisk biznesu i przywódców politycznych; zwraca uwagę, że rozwiązanie leży w utworzeniu wiarygodnego, uwzględniającego uczestnictwo wszystkich stron rządu;

45. wzywa do ponownego przeprowadzenia oceny roli utworzonej w maju 2006 r. jako forum dla koordynacji działań wspólnoty międzynarodowej w Somalii międzynarodowej grupy kontaktowej w sprawie Somalii obejmującej UE, Włochy, Szwecję, Zjednoczone Królestwo, ONZ, Unię Afrykańską, IGAD, Ligę Państw Arabskich, Norwegię, Stany Zjednoczone, Kenię i Tanzanię w celu skoncentrowania wysiłków na kwestiach rządów i rozwoju instytucji, pomocy humanitarnej dla przesiedleńców i społeczności znajdujących się w potrzebie oraz na zwiększeniu stabilizacji i bezpieczeństwa w regionie;

46. wzywa somalijski TFG do odwołania stanu wyjątkowego i do przywrócenia przewodniczącego parlamentu na jego stanowisko, które to działania stanowią warunek wstępny dla procesu narodowego pojednania;

47. podkreśla pilną potrzebę ustanowienia przez TFG reprezentatywnych władz w najważniejszych miastach, w tym w Mogadiszu i Kismayo, w celu zaprowadzenia stabilności politycznej oraz szybkiego zagwarantowania bezpieczeństwa lokalnego, a także porzucenia przez TFG planu przymusowego rozbrajania, zwłaszcza w Mogadiszu, a podjęcia w zamian za to negocjacji dotyczących dobrowolnego rozbrojenia;

48. uważa, że żądanie niepodległości Somalilandu powinno zostać przeanalizowane w ramach priorytetowego programu bezpieczeństwa dla Somalii;

Etiopia

49. wzywa Radę i Komisję do wywarcia presji na rząd Etiopii, aby ujawnił pełną liczbę osób przetrzymywanych na obszarze całego kraju, zezwolił na wizyty Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża oraz umożliwił wszystkim przetrzymywanym kontakt z rodzinami, dostęp do porady prawnej i wszelkiej opieki zdrowotnej, jakiej mogą potrzebować, oraz do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych, tj. dziennikarzy, działaczy związków zawodowych, obrońców praw człowieka i zwykłych obywateli, oraz wypełniania obowiązków w zakresie poszanowania praw człowieka, zasad demokracji oraz rządów prawa;

50. wzywa Etiopię do zaakceptowania wytyczenia jej granic zgodnie z postanowieniami Komisji Granicznej ONZ;

Erytrea

51. wzywa Radę i Komisję do wywarcia presji na rząd Erytrei, aby uwolnił wszystkich więźniów politycznych, zapewnił więźniom, którym postawiono konkretne zarzuty szybki i sprawiedliwy proces oraz ujawnił miejsce przetrzymywania, wszystkich przetrzymywanych w tajnych więzieniach;

52. zachęca prezydenta Erytrei do utrzymywania częstych kontaktów z przedstawicielami UE oraz ambasadami państw członkowskich w Erytrei;

Uganda

53. wzywa Radę i Komisję do ułatwienia procesu pokojowego w Północnej Ugandzie poprzez wezwanie wszystkich stron konfliktu do wykazania szczerego i stałego zaangażowania w proces pokojowy, do przestrzegania porozumienia o zawieszeniu wrogich działań oraz zaprzestania wrogiej i podburzającej propagandy;

Czwartek, 10 maja 2007 r.

54. wzywa do uruchomienia realnego procesu pojednawczego, w którym zbrodniarze wojenni zostaną uznani za takich; podkreśla centralną rolę Międzynarodowego Trybunału Karnego w postawieniu przed sądem osób oskarżonych o zbrodnie wojenne; wzywa Radę i Komisję do udzielenia wsparcia inicjatywom lokalnym na rzecz alternatywnej sprawiedliwości i pojednania w północnej Ugandzie oraz pomiędzy Północą a resztą kraju;

*
* *
*

55. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim Unii Europejskiej, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Unii Afrykańskiej oraz Międzypaństwowemu Organowi ds. Rozwoju.

P6_TA(2007)0181

Euratom — bilans 50 lat europejskiej polityki w dziedzinie energii jądrowej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie Euratomu — bilans 50 lat europejskiej polityki w dziedzinie energii jądrowej (2006/2230(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, podpisany 25 marca 1957 r. w Rzymie („traktat Euratom”),
- uwzględniając preambułę traktatu Euratom, która przywołuje jego początkowy cel ustanowienia Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Euratom), tworzącej „warunki niezbędne do rozwoju silnego przemysłu jądrowego zapewniającego szeroki dostęp do zasobów energetycznych, prowadzącego do modernizacji procesów technicznych i zapewniającego, dzięki wielu innym zastosowaniom, dobrobyt ich narodów”,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, a zwłaszcza wyrok Trybunału z dnia 14 listopada 1978 r.⁽¹⁾, jego orzeczenie z dnia 22 kwietnia 1999 r.⁽²⁾ oraz jego orzeczenie z dnia 10 grudnia 2002 r.⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r., zatytułowany „Europejska polityka energetyczna” (COM(2007)0001),
- uwzględniając komunikat Komisji „Ramowy program energetyki jądrowej przedstawiony zgodnie z artykułem 40 Traktatu Euratom do zaopiniowania Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu” (COM(2006)0844),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz zrównoważonej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii — zielona księga⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie bezpieczeństwa dostaw energii w Unii Europejskiej⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady ustanawiającego instrument na rzecz wspierania ochrony i bezpieczeństwa jądrowego⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału w sprawie 1/78, Zb.Orz. 1978, str. 2151.

⁽²⁾ Sprawa C-161/97 P, *Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*, Zb.Orz. 1999, str. I-02057.

⁽³⁾ Sprawa C-29/99, *Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej*, Zb.Orz. 2002, str. I-11221.

⁽⁴⁾ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2006)0603.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, str. 112.

⁽⁶⁾ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2006)0599.